Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 21. októbra 2014[1]

Vec C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
proti
Gérardovi de Ruyterovi
[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala

Conseil d'État (Francúzsko)]

„Sociálne zabezpečenie — Nariadenie (EHS) č. 1408/71 — Vecná pôsobnosť — Príjem z majetku — Priama a dostatočná súvislosť medzi príspevkami a právnymi predpismi, ktorými sa spravujú časti sociálneho zabezpečenia uvedené v článku 4 nariadenia č. 1408/71"

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Conseil d'État (Štátna rada) (Francúzsko) (ďalej len „vnútroštátny súd"), sa týka toho, či sa nariadenie č. 1408/71[2] použije na príspevky, ktoré sa odvádzajú z príjmov z majetku a ktoré sú špecificky určené na financovanie sociálneho zabezpečenia. Odpoveď na túto otázku závisí od výkladu článku 4 uvedeného nariadenia, ktorý vymenováva časti sociálneho zabezpečenia patriace do vecnej pôsobnosti nariadenia.

2. V dvoch rozsudkoch vydaných v roku 2000[3] už Súdny dvor v podstate rozhodol, že contribution sociale généralisée (všeobecný sociálny príspevok, ďalej len „CSG") a contribution pour le remboursement de la dette sociale (príspevok na úhradu sociálneho dlhu, ďalej len „CRDS") vyberané Francúzskom z príjmov zo zárobkovej činnosti a z náhradných príjmov[4], majú priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi, ktorými sa spravujú časti sociálneho zabezpečenia uvedené v článku 4 nariadenia č. 1408/71, takže patria do jeho vecnej pôsobnosti. Bolo to tak preto, že na rozdiel od odvodov určených na krytie všeobecných výdavkov orgánov verejnej moci mali tieto príspevky konkrétny a priamy cieľ, a síce financovanie sociálneho zabezpečenia vo Francúzsku a znižovanie deficitov všeobecného systému francúzskeho sociálneho zabezpečenia.[5] V dôsledku toho bolo rozhodnuté, že odvody takýchto príspevkov z príjmov zo zárobkovej činnosti a z náhradných príjmov pracovníkov, ktorí majú bydlisko vo Francúzsku, ale podliehajú právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia iného členského štátu (zvyčajne preto, že v ňom vykonávajú zárobkovú činnosť), sú nezlučiteľné so zákazom súbehu právnych predpisov uplatniteľných na oblasť sociálneho zabezpečenia, ktorý je zakotvený v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71, a s voľným pohybom pracovníkov a slobodou usadiť sa zaručenými Zmluvou.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 149, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 35), zmenené a doplnené a aktualizované nariadením Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 028, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/003, s. 3) a ďalej zmenené a doplnené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 z 18. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 392, s. 1). Nariadenie č. 1408/71 bolo nahradené nariadením (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72). Skutkové okolnosti sporu vo veci samej sa však ešte spravujú nariadením č. 1408/71.

3 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (C-34/98, EU:C:2000:84) a Komisia/Francúzsko (C-169/98, EU:C:2000:85).

4 — Do týchto kategórií príjmu patrili najmä mzdy, dôchodky a dávky v nezamestnanosti.

5 — Rozsudky vo veciach Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, body 36 a 37) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, body 34 a 35).

3. Podstatou otázky vnútroštátneho súdu je, či sa tieto úvahy uplatnia tiež na odvody obdobnej povahy vyberané Francúzskom z príjmov z majetku, a nie z príjmov zo zárobkovej činnosti či z náhradných príjmov. Vyplýva z cieľa nariadenia č. 1408/71 spočívajúceho v zabezpečení voľného pohybu zamestnancov a samostatne zárobkovo činných osôb v Európskej únii, že pôsobnosť tohto nariadenia je obmedzená na odvody z príjmov súvisiacich s výkonom zárobkovej činnosti?

4. Spor vzniká preto, lebo pán de Ruyter, holandský štátny príslušník s daňovým domicilom vo Francúzsku, nesúhlasí s tým, že by mal platiť CSG, CRDS a ďalšie sociálne príspevky špecificky určené na financovanie sociálneho zabezpečenia, ktoré tento členský štát požaduje, aby platil z príjmov plynúcich zo zmlúv o doživotnej rente, ktoré uzavrel v Holandsku (ďalej len „jeho doživotná renta“ alebo „doživotná renta“) a ktoré nesúvisia s jeho zárobkovou činnosťou. Tvrdí, že z dôvodu, že je zamestnaný v Holandsku, sa na neho v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatnia výlučne právne predpisy tohto členského štátu.

Právny rámec

Právo Európskej únie

5. Nariadenie č. 1408/71 prijala Rada najmä na základe článku 51 Zmluvy o EHS (teraz článok 48 ZFEÚ) s cieľom koordinovať vnútroštátne právne predpisy v oblasti sociálneho zabezpečenia, a tým v najväčšej možnej miere odstrániť prekážky, ktoré pre voľný pohyb všetkých pracovníkov, zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činných osôb predstavujú tieto práve predpisy. Úvodná časť nariadenia č. 1408/71 uvádza najmä, že:

„…

… keďže ustanovenia o koordinácii vnútroštátnych právnych predpisov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu pracovníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členských štátov a musia sa podieľať na zlepšovaní ich životnej úrovne a podmienok zamestnanosti (odôvodnenie 1);

…

… je nevyhnutné rešpektovať zvláštne charakteristiky vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a vypracovať len systém koordinácie (odôvodnenie 4);

… je nutné v rámci tejto koordinácie zaručiť rovnaké zaobchádzanie podľa rôznych právnych predpisov rôznych členských štátov pracovníkom žijúcim v členských štátoch a na nich závislým osobám a pozostalým v spoločenstve… (odôvodnenie 5);

… ustanovenia o koordinácii musia zaručiť pracovníkom, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva… zachovanie práv a výhod, ktoré už nadobudli, ako v štádiu nadobúdania (odôvodnenie 6);

… na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, sa má vzťahovať systém sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu, aby sa predišlo prekrývaniu uplatňovaných právnych predpisov rôznych členských štátov a komplikáciám, ktoré by mohli z tohto plynúť (odôvodnenie 8);

…

… hľadisko [s cieľom – *neoficiálny preklad*] zaručenia rovnakého zaobchádzania so všetkými pracovníkmi, ktorí sú zamestnaní na území členského štátu, tak účinne ako je to možné, je vhodné za právne predpisy, ktoré sa majú uplatňovať, určiť právne predpisy toho členského štátu, v ktorom je osoba v zamestnaneckom vzťahu alebo vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť (odôvodnenie 10);

…“

6. Článok 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 definuje pojem „zamestnanec“ najmä ako „každú osobu povinne alebo voliteľne nepretržite poistenú pre prípad jednej alebo viacerých udalostí pokrytých časťami systému sociálneho zabezpečenia pre zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činné osoby alebo v rámci osobitného systému pre štátnych zamestnancov“.

7. Podľa článku 1 písm. j) nariadenia 1408/71 znamená pojem „právne predpisy“ „zákony, nariadenia a iné právne predpisy, ako aj ostatné súčasné a budúce ustanovenia na vykonanie opatrení každého členského štátu, vzťahujúce sa na časti a systémy sociálneho zabezpečenia upravené článkom 4 ods. 1 a 2 alebo na osobitné nepríspevkové dávky uvedené v článku 4 ods. 2a“.

8. Článok 2 ods. 1 nariadenia 1408/71 definuje osoby, na ktoré sa vzťahuje, a to „zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činné osoby alebo študentov, na ktoré sa vzťahuje alebo sa vzťahovali právne predpisy jedného alebo viacerých členských štátov a ktoré sú štátnymi príslušníkmi jedného z členských štátov, alebo ktoré sú osobami bez štátnej príslušnosti, alebo utečencami s bydliskom na území jedného z členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých“.

9. Článok 4 nariadenia č. 1408/71 nazvaný „Vecná pôsobnosť“ stanovuje:

„1. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia:

a) nemocenské dávky a dávky v materstve;

b) dávky v invalidite vrátane tých, ktoré sú určené na udržanie alebo zlepšenie zárobkovej schopnosti;

c) dávky v starobe;

d) pozostalostné dávky;

e) dávky v súvislosti s pracovnými úrazmi a chorobami z povolania;

f) podpora pri úmrtí;

g) dávky v nezamestnanosti;

h) rodinné dávky.

2. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky všeobecné a osobitné systémy sociálneho zabezpečenia, či už príspevkové alebo nepríspevkové, a systémy týkajúce sa právnej zodpovednosti zamestnávateľa alebo vlastníka lode v súvislosti s dávkami uvedenými v odseku 1.

…“

10. Podľa článku 13 nariadenia č. 1408/71, ktoré patrí pod hlavu II („Určenie príslušnosti právnych predpisov“):

„1. Pokiaľ v článkoch 14c a 14f nie je ustanovené inak, osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s ustanoveniami tejto hlavy.

2. Pokiaľ článok[y] 14 až 17 neustanovujú inak:

a) na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu;

…“ [6]

Francúzske právo

11. Podľa článku 1600-0 C Code général des impôts (Všeobecný daňový zákonník) podliehajú fyzické osoby s daňovým domicilom vo Francúzsku povinnosti platiť CSG, a to na základe čistej výšky príjmov stanovenej na účel posúdenia dane z príjmu z majetku uvedeného v tomto článku. [7] CSG odvádza daň najmä z „revenus fonciers“ (príjmy z prenájmu nehnuteľností), „rentes viagères constituées à titre onéreux“ (doživotná renta za odplatu) [8], „revenus de capitaux mobiliers“ (príjmy z kapitálového majetku) a niektorých „plus-values“ (kapitálové zisky) [článok L. 136-6 code de la sécurité sociale (zákon o sociálnom zabezpečení)].

12. Podľa článkov 1600-0 G a 1600-0 H Všeobecného daňového zákonníka, ktoré sa tiež majú vykladať v spojitosti s článkom L. 136-6 zákona o sociálnom zabezpečení, podliehajú tieto osoby takisto povinnosti platiť CRDS, a to na základe tých istých príjmov.

13. Napokon, podľa článku 1600-0 Fa Všeobecného daňového zákonníka v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti veci samej podliehajú tieto osoby povinnosti platiť „prélèvement social“ (sociálny odvod) vo výške 2 % z týchto príjmov a od 1. júla 2004 aj dodatočný príspevok vo výške 0,3 % podľa článku L. 14-10-4 code de l’action sociale et des familles (zákon o sociálnej činnosti a rodine). Tento dodatočný príspevok sa prvýkrát uplatnil na príjmy z majetku dosiahnuté v roku 2003.

14. Podľa vnútroštátneho súdu slúžia tieto príspevky na financovanie francúzskych povinných systémov sociálneho zabezpečenia. CSG sa podieľa na financovaní dávok nemocenského poistenia, rodinných dávok, nepríspevkových dávok starobného poistenia a dávok súvisiacich s odkázanosťou. CRDS sa odvádza na účet Caisse d’amortissement de la dette sociale (Fond na úhradu sociálneho dlhu) a má kryť deficity systému sociálneho zabezpečenia. Sociálny odvod vo výške 2 % sa odvádza na účet Caisse nationale d’allocations familiales (Štátny fond pre rodinné prídavky) a Caisse nationale d’assurance vieillesse des travailleurs salariés (Štátny fond starobného poistenia zamestnancov). Dodatočný príspevok vo výške 0,3 % je určený pre Caisse nationale de solidarité pour l’autonómie (Štátny fond solidarity na účely nezávislosti).

6 — Články 14, 14c, 14f a 17 nariadenia č. 1408/71 nie sú v tomto prípade relevantné.

7 — Ustanovenia francúzskeho všeobecného daňového zákonníka a zákona o sociálnom zabezpečení, ktoré sa v tejto časti spomínajú, sú ustanoveniami, ktoré vnútroštátny súd považuje za uplatniteľné na spor vo veci samej.

8 — Doživotná renta za odplatu je poistný produkt, v rámci ktorého poistený za určitú paušálnu sumu získa nárok na súbor budúcich pravidelných platieb, ktoré sa mu budú vyplácať do určitého času (napríklad do konca života poisteného).

Skutkové okolnosti, konanie a prejudiciálna otázka

15. Pán Gérard de Ruyter má od roku 1994 daňový domicil vo Francúzsku. Od roku 1996 je zamestnancom spoločnosti so sídlom v Holandsku. Pán de Ruyter priznal za roky 1997 až 2004 príjmy pozostávajúce z miezd, príjmov z kapitálového majetku, obchodných ziskov a doživotnej renty. Mzda pochádzala výlučne z Holandska. Podľa vnútroštátneho súdu nebola doživotná renta súčasťou príjmov zo zárobkovej činnosti pána de Ruyter, pretože ten netvrdil, že by sa vyplácali z vopred vytvorených kapitálových zdrojov, na ktoré prispieval jeho zamestnávateľ.

16. Vzhľadom na svoj daňový domicil vo Francúzsku podliehal pán de Ruyter v tejto krajine dani z príjmu zahŕňajúcej všetky jeho príjmy, vrátane doživotnej renty. Tá potom podliehala okrem iného CSG, CRDS, sociálnemu odvodu vo výške 2 % a od roku 2003 dodatočnému príspevku vo výške 0,3 % k tomuto odvodu.

17. Námietky, ktoré vzniesol pán de Ruyter pred tribunaux administratifs (správny súd) v Marseille a v Nîmes (Francúzsko) proti rozhodnutiam o tom, že sa na neho tieto príspevky uplatnia, boli zamietnuté. V odvolacom konaní Cour administrative d'appel de Marseille (Odvolací správny súd v Marseille) oba prvostupňové rozsudky zrušil a zbavil pána de Ruyter povinnosti uhrádzať jednotlivé sociálne príspevky z doživotnej renty, ktorá sa mu vyplácala medzi rokmi 1997 a 2004. Toto rozhodnutie bolo v podstate odôvodnené tým, že pán de Ruyter už platil sociálne odvody z príjmov v Holandsku. Preto predstavoval výber ďalších sociálnych príspevkov vo Francúzsku prekážku jeho práva na voľný pohyb.

18. Minister pre rozpočet, verejné financie, verejnú službu a reformu štátu (ďalej len „minister") podal proti rozsudkom Cour administrative d'appel opravný prostriedok na Conseil d'État, ktorá tieto rozsudky zrušila z dôvodu, že sa uvedený súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď bez toho, aby skúmal, či Európska únia prijala opatrenia smerujúce k zamedzeniu situácií takéhoto dvojitého zdanenia, rozhodol, že sporné príspevky bránia daňovníkovi využívať právo voľného pohybu v Európskej únii. Pred Conseil d'État pán Ruyter tvrdil, že na základe zákazu súbehu uplatniteľných právnych predpisov, ktorý je zakotvený v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71, by mal podliehať iba právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia v Holandsku. Minister v podstate tvrdí, že spojitosť existujúca medzi CSG, CRDS, sociálnym odvodom a dodatočným príspevkom na strane jednej a právnymi predpismi v oblasti sociálneho zabezpečenia na strane druhej nepostačuje na uplatňovanie uvedeného nariadenia.

19. Keďže sa Conseil d'État domnievala, že výsledok odvolania závisí od výkladu pôsobnosti nariadenia č. 1408/71, podala Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke:

„Majú zrážky dane z príjmov z majetku, akými sú [CSG], [CRDS], sociálne odvody vo výške 2 % a dodatočný príspevok [vo výške 0,3 %] k týmto odvodom, na základe samotnej skutočnosti, že sa podieľajú na financovaní francúzskych povinných systémov sociálneho zabezpečenia, priamu a relevantnú súvislosť s určitými časťami systému sociálneho zabezpečenia uvedenými v článku 4 [nariadenia č. 1408/71], a patria tak do pôsobnosti tohto nariadenia?"

20. Písomné pripomienky predložili pán de Ruyter, francúzska vláda, ako aj Európska komisia. Hoci francúzska vláda požiadala, aby sa konalo pojednávanie, žiadne sa nekonalo.

Analýza

Úvodné poznámky

21. Na úvod krátko uvediem hlavné charakteristiky systému koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia členských štátov, ktorý sa vytvoril nariadením č. 1408/71, a dôležité objasnenia zo strany Súdneho dvora v rozsudkoch Komisia/Francúzsko,[9] pokiaľ ide o to, kedy patria odvody do pôsobnosti tohto nariadenia.

22. Ako však Súdny dvor výslovne zdôraznil, tieto dve veci sa týkali výberu sociálnych príspevkov iba v rozsahu, v akom išlo o príjmy zo zárobkovej činnosti a náhradné príjmy zamestnancov a samostatne zárobkovo činných osôb s bydliskom vo Francúzsku, kde sa zdaňovala aj ich zárobková činnosť vykonávaná v inom členskom štáte.[10] Z toho dôvodu budem následne skúmať, či sa príspevky určené osobitne na financovanie sociálneho zabezpečenia, ale odvádzané z príjmov nesúvisiacich s výkonom zárobkovej činnosti, rovnako spravujú nariadením č. 1408/71, vzhľadom na jeho cieľ, ktorým je zabezpečenie voľného pohybu zamestnancov a samostatne zárobkovo činných osôb. Existuje priama a dostatočne relevantná súvislosť aj medzi takýmito príspevkami a právnymi predpismi, ktorými sa spravuje sociálne zabezpečenie?

23. Nakoniec sa budem krátko zaoberať tým, či sú sporné príspevky za predpokladu, že patria do pôsobnosti tohto nariadenia, zlučiteľné so zákazom súbehu právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia zakotveným ustanovením článku 13 ods. 1 uvedeného nariadenia.

Usmernenia vyplývajúce z judikatúry týkajúcej sa nariadenia č. 1408/71

24. Členské štáty majú právomoc organizovať svoje vlastné systémy sociálneho zabezpečenia.[11] Pri neexistencii harmonizácie prináleží každému členskému štátu, aby určil podmienky práva alebo povinnosti osôb poistiť sa v systéme sociálneho zabezpečenia, výšku príspevkov, ktoré sú poistené osoby povinné odvádzať,[12] a príjmy, ktoré budú zohľadnené pri výpočte príspevkov na sociálne zabezpečenie.[13] Pri výkone tejto právomoci však musia členské štáty postupovať v súlade s právom Únie.[14]

25. Nariadenie č. 1408/71 ustanovuje koordinačný systém, ktorý sa týka predovšetkým určenia právnych predpisov uplatniteľných na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby, ktorí za rôznych okolností využívajú svoje právo na voľný pohyb.[15] Nariadenie č. 1408/71 sa musí vykladať vzhľadom na cieľ sledovaný článkom Zmluvy, na ktorom je založené (článok 48 ZFEÚ), ktorým je prispieť k vytvoreniu čo najväčšej slobody pohybu migrujúcich pracovníkov.[16] Z piateho, šiesteho a desiateho odôvodnenia v úvodnej časti uvedeného nariadenia, ako aj z jeho článku 3, vyplýva, že s týmto cieľom sa nariadenie snaží čo najúčinnejšie zaručiť rovnaké zaobchádzanie so všetkými hospodársky činnými osobami na území členského štátu a zamedziť znevýhodneniu pracovníkov, ktorí vykonávajú svoje právo na voľný pohyb.

9 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85).

10 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, bod 19) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 18).

11 — Pozri naposledy rozsudok Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, bod 35 a citovanú judikatúru).

12 — Pozri okrem iného rozsudok Blanckaert (C-512/03, EU:C:2005:516, bod 49).

13 — Pozri najmä rozsudky Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22, bod 51) a Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, body 26 a 27).

14 — Pozri najmä rozsudky Decker/Caisse de maladie des employés privés (C-120/95, EU:C:1998:167, bod 23), Kohll (C-158/96, EU:C:1998:171, bod 19), Derouin (EU:C:2008:185, bod 25) a Stewart (C-503/09, EU:C:2011:500, bod 77).

15 — Pozri najmä odôvodnenie 4 v úvodnej časti nariadenia č. 1408/71. Pozri tiež okrem iného rozsudky Komisia/Nemecko (C-68/99, EU:C:2001:137, body 22 a 23), Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, body 19 a 20) a Nikula (C-50/05, EU:C:2006:493, bod 20).

16 — Rozsudky Belbouab (10/78, EU:C:1978:181, bod 5); z 21. februára 2006, Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125, bod 24), Hudzinski a Wawrzyniak (C-611/10 a C-612/10, EU:C:2012:339, bod 53), a da Silva Martins (C-388/09, EU:C:2011:439, bod 70).

26. Ustanovenia hlavy II nariadenia č. 1408/71, medzi ktoré patrí aj článok 13 ods. 1, navyše predstavujú ucelený systém kolíznych noriem, takže členské štáty už nemôžu samy určovať osoby, na ktoré sa ich právne predpisy uplatnia, a územia, na ktorom sú tieto právne predpisy účinné.[17] Cieľom týchto ustanovení je nielen zabrániť súčasnému uplatňovaniu viacerých vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré z toho môžu vyplývať, ale zároveň zabrániť tomu, aby boli osoby, ktoré patria do pôsobnosti nariadenia č. 1408/71, zbavené ochrany v oblasti sociálneho zabezpečenia v dôsledku neexistencie právnych predpisov, ktoré by sa na ne vzťahovali.[18] V zásade je preto v rozpore s nariadením č. 1408/71, a najmä s jeho článkom 13 ods. 1, vyžadovať od určitej osoby, aby platila sociálne príspevky v inom členskom štáte, než ktorý toto nariadenie určuje.[19]

27. Z článku 4 nariadenia č. 1408/71 vyplýva, že systémy sociálneho zabezpečenia ako celok podliehajú uplatňovaniu pravidiel práva Únie.[20] Aby príspevok patril do pôsobnosti tohto nariadenia, musí mať priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi, ktorými sa spravuje niektorá z častí sociálneho zabezpečenia uvedených v článku 4.[21] V tejto súvislosti je rozhodujúcim kritériom to, či je príspevok špecificky určený na financovanie systému sociálneho zabezpečenia členského štátu, nezávisle od existencie protiplnenia vo forme dávok.[22] V rozsudkoch Komisia/Francúzsko Súdny dvor zaviedol v tejto súvislosti rozlišovanie medzi odvodmi z príjmov zo zárobkovej činnosti a z náhradných príjmov, akými sú CSG a CRDS, ktoré „slúžia špecificky a priamo na financovanie sociálneho zabezpečenia vo Francúzsku“ a majú takú súvislosť na strane jednej a odvodmi „určenými na financovanie všeobecných výdavkov orgánov verejnej moci“ na strane druhej.[23] Okolnosť, že tieto príspevky nazývajú vnútroštátne právne predpisy daňami, neznamená, že by ich nebolo možné vnímať ako patriace do pôsobnosti nariadenia č. 1408/71 a že by sa na ne nemalo vzťahovať pravidlo zákazu súbehu uplatniteľných právnych predpisov uvedené v článku 13 ods. 1.[24]

28. Tieto zásady majú závažný vplyv na prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, v rámci ktorého nie je sporné, že sociálne príspevky vyberané z príjmov z majetku sú špecificky určené na financovanie určitých častí sociálneho zabezpečenia alebo na krytie deficitov systému sociálneho zabezpečenia vo Francúzsku.[25]

29. Po prvé skutočnosť, že CSG z príjmov z majetku sa vo francúzskom práve považuje za dodatočné zdanenie príjmu, a nie za ďalší príspevok na sociálne zabezpečenie a že jeho výber vykonávajú a kontrolujú daňové orgány na základe pravidiel uplatniteľných na daň z príjmu, nemá vplyv na to, či tento príspevok patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1408/71, alebo nie. Tento záver vyplýva priamo z rozsudkov Komisia/Francúzsko a zodpovedá predmetu tohto nariadenia, ktorým je zavedenie systému koordinácie medzi členskými štátmi týkajúceho sa najmä určenia právnych predpisov uplatniteľných na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby, ktoré využívajú svoje práva na

17 — Rozsudok Luijten/Raad van Arbeid (60/85, EU:C:1986:307, bod 14).

18 — Pozri okrem iného rozsudok Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank/Kits van Heijningen (C-2/89, EU:C:1990:183, bod 12). Pozri tiež rozsudok Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, bod 45 a citovanú judikatúru).

19 — Rozsudky Perenboom (102/76, EU:C:1977:71, bod 13), Aldewereld/Staatssecretaris van Financiën (C-60/93, EU:C:1994:271, bod 26).

20 — Definícia pojmu „právne predpisy“ v článku 1 písm. j) sa vyznačuje širokým záberom. Pozri najmä rozsudok Bozzone (87/76, EU:C:1977:60, bod 10).

21 — Rozsudky Rheinhold & Mahla/Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid (C-327/92, EU:C:1995:144, body 15 a 23), Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, bod 35) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 33).

22 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000: 84, bod 40), Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 38) a Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, bod 16).

23 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, bod 37) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 35).

24 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, bod 34) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 32).

25 — Pozri bod 14 týchto návrhov.

voľný pohyb.[26] Vzhľadom na rôznorodosť spôsobov financovania sociálneho zabezpečenia, ktoré zahŕňajú aj využitie daní,[27] by mohlo dôjsť k ohrozeniu tejto koordinácie, ak by na to, aby sa príspevok dostal mimo pôsobnosti nariadenia č. 1408/71, stačilo, že ho vnútroštátne právo označí ako daň.

30. Po druhé na rozdiel od toho, čo naznačujú vnútroštátny súd a Komisia, skutočnosť, že platenie predmetných sociálnych príspevkov neposkytuje daňovníkovi nárok na priame a identifikovateľné plnenia, v podstate nemá vplyv na posúdenie, či tieto príspevky majú priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi, ktorými sa spravuje sociálne zabezpečenie. Ako potvrdil Súdny dvor v rozsudku Perez Naranjo, skutočnosť, či medzi sociálnym príspevkom a dávkou existuje dostatočne identifikovateľná väzba, je relevantná pre určenie, či sa môže táto dávka považovať za osobitnú nepríspevkovú peňažnú dávku v zmysle článku 4 ods. 2a nariadenia č. 1408/71. Táto otázka sa však líši od všeobecnejšej otázky, či sociálny príspevok patrí do vecnej pôsobnosti uvedeného nariadenia.[28]

31. Po tretie tvrdenie francúzskej vlády, že sporné príspevky nenahrádzajú príspevky na sociálne zabezpečenie, nie je rozhodujúce. Je pravda, že vo veci Komisia/Francúzsko týkajúcej sa CSG z príjmov zo zárobkovej činnosti a z náhradných príjmov, Súdny dvor rozhodol, že na súvislosť tohto príspevku s právnymi predpismi, ktorými sa spravuje sociálne zabezpečenie v tomto členskom štáte, „jasne poukazuje tiež skutočnosť, že… uvedený odvod sčasti nahrádzal príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré značne zaťažovali mzdy na nízkej a priemernej úrovni…“.[29] Z tohto znenia, ako aj zo skutočnosti, že Súdny dvor nepoužil podobný argument v inom rozsudku vydanom v ten istý deň (týkajúcom sa CRDS), však vyplýva, že táto okolnosť nie je pre existenciu priamej a dostatočne relevantnej súvislosti medzi sociálnym príspevkom a právnou úpravou sociálneho zabezpečenia podstatná. Navyše, čo je ešte dôležitejšie, zdá sa mi, že odpoveď na otázku, či sa nariadenie č. 1408/71 uplatní na príspevok vyberaný členským štátom, by v zásade nemala závisieť od povahy príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré tento členský štát vyberal v minulosti. Ak by nariadenie č. 1408/71 upravovalo len odvody zavedené s cieľom nahradiť existujúce príspevky na sociálne zabezpečenie, bol by cieľ koordinácie, ktorý nariadenie sleduje, ohrozený.

Záleží na tom, že sa predmetné príspevky vyberajú z príjmov nesúvisiacich s výkonom zárobkovej činnosti?

32. Teraz sa budem zaoberať hlavným argumentom francúzskej vlády a Komisie, a teda tým, že príspevky vyberané z príjmov nesúvisiacich s predchádzajúcou alebo súčasnou zárobkovou činnosťou nemôžu mať priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi, ktorými sa spravuje sociálne zabezpečenie, a preto nepatria do pôsobnosti nariadenia č. 1408/71.

33. Článok 4 ani článok 13 nariadenia č. 1408/71 nerozlišujú sociálne príspevky podľa povahy príjmov, z ktorých sa vyberajú.

26 — Pozri judikatúru citovanú v poznámkach pod čiarou 15 a 19 vyššie.

27 — V tejto súvislosti pozri prehľad zásad, ktorými sa spravuje financovanie systémov sociálneho zabezpečenia v jednotlivých členských štátoch, ktorý je k dispozícii na internetovej stránke Európskeho systému pre zdieľanie informácií o sociálnej ochrane (Mutual Information System on Social Protection, MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (navštívená 25. augusta 2014).

28 — Rozsudok Perez Naranjo (C-265/05, EU:C:2007:26, bod 41), v ktorom sa Súdny dvor zaoberal tým, či skutočnosť, že CSG slúžil na financovanie Fonds de solidarité vieillesse (Fond starobnej solidarity), znamená, že dávka, ktorú tento fond vypláca, sa má považovať za osobitnú nepríspevkovú dávku.

29 — Rozsudok Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, bod 36).

34. Tieto ustanovenia sa musia vykladať vzhľadom na cieľ článku 48 ZFEÚ, ktorým je prispieť k vytvoreniu čo najväčšej slobody pohybu migrujúcich pracovníkov. [30] Z odôvodnenia 8 v úvodnej časti nariadenia č. 1408/71 vyplýva, že zákaz súbehu uplatniteľných právnych predpisov uvedený v článku 13 ods. 1 má za cieľ zamedziť tomu, aby migrujúci pracovník tým, že bude podliehať niekoľkým súbežným súborom pravidiel, nemusel čeliť komplikáciám, ktoré by mu bránili vo výkone jeho práva na voľný pohyb. [31]

35. Podľa môjho názoru predstavujú príspevky, o aké ide vo veci samej, prekážku voľného pohybu pracovníkov rovnako ako CSG a CRDS, ktoré sa vyberajú z príjmu zo zárobkovej činnosti alebo z náhradného príjmu.

36. Na jednej strane aj členský štát zamestnania môže vyberať sociálne príspevky z príjmu z majetku. Podľa informácií poskytnutých Súdnemu dvoru sa zdá, že pre spor vo veci samej to skutočne platí: doživotná renta, ktorá sa pánovi de Ruyter vyplácala medzi rokmi 1997 a 2004, bola zjavne súčasťou základu pre výpočet príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré zaplatil v Holandsku. Podľa môjho názoru môže potenciálne uplatnenie dvoch systémov sociálnych odvodov na tie isté príjmy v dvoch členských štátoch pracovníka, akým je pán de Ruyter, zjavne odrádzať od toho, aby si zachoval pracovné miesto v Holandsku a presunul bydlisko do Francúzska. [32]

37. Na druhej strane o nerovnaké zaobchádzanie ide aj v prípade, keď členský štát zamestnania sociálne príspevky z príjmu z majetku nevyberá.

38. V tejto súvislosti by som pripomenula, že zásada uplatnenia právnych predpisov jedného členského štátu má za cieľ zaručiť rovnaké zaobchádzanie so všetkými pracovníkmi, ktorí sú zamestnaní na území členského štátu, tak účinne ako je to možné. [33]

39. V rozsudkoch Komisia/Francúzsko Súdny dvor v podstate rozhodol, že požiadavka, aby pracovníci poistení v systéme sociálneho zabezpečenia v členskom štáte zamestnania financovali, hoci len čiastočne, ešte aj sociálne zabezpečenie štátu svojho bydliska, vytvára nerovnaké zaobchádzanie z pohľadu článku 13 nariadenia č. 1408/71, keďže všetky ostatné osoby s bydliskom v tomto štáte musia prispievať iba do jeho systému sociálneho zabezpečenia. [34] Toto nerovnaké zaobchádzanie automaticky predstavuje prekážku voľného pohybu pracovníkov, ktorú nemožno vzhľadom na uvedené ustanovenie ničím odôvodniť. [35]

40. Tieto úvahy možno preniesť aj na sociálne príspevky, ktoré sú predmetom veci samej. Tieto príspevky, ktorým podliehajú všetci, ktorí majú daňový domicil vo Francúzsku, nezávisle od toho, či sa na nich uplatnia právne predpisy v oblasti sociálneho zabezpečenia iného členského štátu, znevýhodňujú osoby s bydliskom v tejto krajine, ktoré sú zamestnané v inom členskom štáte, oproti tým, ktoré majú zamestnanie aj bydlisko vo Francúzsku, a prispievajú tak na financovanie sociálneho zabezpečenia len v tomto členskom štáte (navyše je možné, že členský štát zamestnania kompenzuje nevyberanie sociálnych odvodov z príjmov z majetku vyberaním vyšších príspevkov z iných druhov príjmu alebo že v rámci celého systému sociálneho zabezpečenia jednoducho vypláca nižšie dávky).

30 — Pozri bod 25 týchto návrhov.

31 — Rozsudky Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank/Kits van Heijningen (EU:C:1990: 183, bod 12) a Allard (EU:C:2005:329, bod 28) a uznesenie Vogler (C-242/99, EU:C:2000:582, bod 26). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát La Pergola vo veci Komisia/Francúzsko (C-34/98, EU:C:1999:392, bod 24).

32 — Podľa ustálenej judikatúry patria všetci občania Spoločenstva bez ohľadu na miesto bydliska a štátnu príslušnosť, ktorí pracujú v inom členskom štáte, než v ktorom majú bydlisko, do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ. V tomto zmysle pozri okrem iného rozsudky Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, bod 31), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, bod 36) a S. a G. (C-457/12, EU:C:2014:136, bod 39). K tomu by som dodala, že podľa ustálenej judikatúry sú zakázané aj malé prekážky tejto slobody, ak nie sú odôvodnené. Pozri naposledy rozsudok Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs GmbH (C-514/12, EU:C:2013:799, bod 34 a citovanú judikatúru).

33 — Bod 10 odôvodnenia nariadenia č. 1408/71.

34 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, body 45 až 48) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, body 42 až 45).

35 — Rozsudky Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:84, body 47 a 48) a Komisia/Francúzsko (EU:C:2000:85, body 44 a 45).

41. Napokon je pravda, že cieľom nariadenia č. 1408/71 je zabezpečiť voľný pohyb zamestnancov a samostatne zárobkovo činných osôb v Európskej únii, výkon zárobkovej činnosti (v súčasnosti či minulosti) je nepodstatný pri posudzovaní, či sa na určitú osobu uvedené nariadenie uplatňuje.

42. Podľa ustálenej judikatúry má osoba postavenie „zamestnanca“ v zmysle nariadenia č. 1408/71, ak je poistená, hoci len pre prípad jednej nepredvídanej udalosti, z dôvodu povinného alebo voliteľného poistenia vo všeobecnom alebo osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia uvedenom v článku 1 písm. a) tohto nariadenia, a to bez ohľadu na existenciu pracovného pomeru. [36]

43. Rovnako treba postupovať pri určovaní vecnej a osobnej pôsobnosti nariadenia č. 1408/71. Pojem „právne predpisy“ v zmysle článku 1 písm. j) zahŕňa všetky opatrenia špecificky určené na financovanie sociálneho zabezpečenia. V dôsledku toho nie je, podľa mňa, dôvod zavádzať rozlišovanie v závislosti od povahy príjmov, na ktorých sa toto financovanie zakladá. Domnievam sa, že by to mohlo viesť k vzniku rozdielnej ochrany poskytovanej ustanovením článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71 osobám, ktoré sa pohybujú (alebo ktoré majú zámer sa pohybovať) v Európskej únii v závislosti od toho, či im ich celkový príjem plynie z výkonu zárobkovej činnosti, z majetku alebo z kombinácie oboch možností.

Právomoc členských štátov regulovať oblasť sociálneho zabezpečenia a daní

44. Nesúhlasím s názorom francúzskej vlády, že uplatnenie nariadenia č. 1408/71 na sporné sociálne príspevky zasahuje do právomoci členských štátov organizovať financovanie svojich systémov sociálneho zabezpečenia alebo do ich právomoci v daňových záležitostiach.

45. Členské štáty musia pri výkone svojej právomoci, ktorá spočíva v organizovaní financovania svojich systémov sociálneho zabezpečenia, postupovať v súlade s právom Únie. [37] Z toho vyplýva, že skutočnosť, že sa vnútroštátna právna úprava, ktorá je predmetom veci samej, týka financovania sociálneho zabezpečenia prostredníctvom daní, nemôže vylúčiť uplatnenie pravidiel stanovených Zmluvou, a to najmä tých, ktoré sa týkajú voľného pohybu pracovníkov. [38]

46. Ako uviedol generálny advokát La Pergola vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veciach Komisia/Francúzsko [39], takýto záver nespochybňuje možnosť členských štátov zabezpečiť financovanie sociálneho zabezpečenia prostredníctvom daňových opatrení. Naopak, slobody určiť zdanenie sa týka len v rozsahu, v akom zaťažuje príjmy migrujúcich pracovníkov alebo všeobecne všetkých štátnych príslušníkov jedného členského štátu, ktorí v dôsledku výkonu jednej zo základných slobôd zaručených Zmluvami podliehajú, alebo podliehali právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia jedného alebo viacerých členských štátov.

47. Navyše nesúhlasím s názorom francúzskej vlády, že by použitie úvah Súdneho dvora z rozsudkov Komisia/Francúzsko na sociálne príspevky, ktoré sú predmetom veci samej, nevyhnutne znamenalo, že by každá daň podieľajúca sa na financovaní sociálneho zabezpečenia mala priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi v oblasti sociálneho zabezpečenia (francúzska vláda predniesla tento argument konkrétne v kontexte daní zo spotreby).

36 — Rozsudky Pierik (182/78, EU:C:1979:142, body 4 a 7), Martínez Sala/Freistaat Bayern (C-85/96, EU:C:1998:217, bod 36), Dodl a Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364, bod 31) a Borger (C-516/09, EU:C:2011:136, bod 28). Nariadenie č. 883/2004, ktorým bolo zrušené nariadenie č. 1408/71, túto judikatúru kodifikuje, keď uvádza, že sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a „podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a pozostalých“ (článok 2 ods. 1).

37 — Pozri bod 24 týchto návrhov.

38 — Pozri analogicky rozsudok Terhoeve (EU:C:1999:22, bod 35).

39 — EU:C:1999:392, bod 2.

48. Na jednej strane iba odvody *špecificky* určené na financovanie sociálneho zabezpečenia sa majú považovať za tvoriace časť právnych predpisov členského štátu v oblasti sociálneho zabezpečenia, a teda podliehajúce zákazu súbehu uplatniteľných právnych predpisov zakotvenému nariadením č. 1408/71. Preto okolnosť, že sa časť výnosu dane podieľa na financovaní sociálneho zabezpečenia, sama osebe nestačí na to, aby táto daň patrila do pôsobnosti uvedeného nariadenia. [40]

49. Na druhej strane, myslím si, že je nepravdepodobné, že by existovala priama a dostatočne relevantná súvislosť medzi spotrebnou daňou vyberanou v členskom štáte a právnymi predpismi tohto členského štátu v oblasti sociálneho zabezpečenia, ani keby bola táto daň špecificky určená na financovanie sociálneho zabezpečenia. [41] Nie je príliš jasné, prečo by samotná skutočnosť, že osoba poistená v systéme sociálneho zabezpečenia jedného členského štátu má v inom členskom štáte povinnosť platiť spotrebné dane špecificky určené na financovanie sociálneho zabezpečenia tohto štátu, vytvárala komplikácie pre túto osobu.

50. Na rozdiel od dane z príjmu spotrebné dane vyberá štát pri nadobudnutí tovaru a služieb na jeho území, nezávisle od miesta bydliska a zamestnania spotrebiteľa. Ak si teda osoba v postavení pána de Ruyter kúpi tovar alebo služby na francúzskom území, vedie tento nákup za normálnych okolností k zaplateniu spotrebných daní iba vo Francúzsku, aj keď je táto osoba zamestnaná (a poistená v systéme sociálneho zabezpečenia) v inom členskom štáte.

51. To je zrejmé v súvislosti s DPH a so spotrebnými daňami, ktoré sa spravujú osobitnými pravidlami EÚ pre zamedzenie dvojitého zdanenia. [42] Všeobecnejšie však spotrebná daň odvádzaná pri obstaraní služieb v inom členskom štáte, podľa môjho názoru, predstavuje obmedzenie voľného pohybu služieb v Únii, a preto je v zásade zakázaná, a to aj keď zaťažuje obdobné tuzemské služby. [43] Rovnako tak sa mi zdá, že by členský štát mohol len ťažko uplatniť spotrebnú daň na obstaranie tovaru v inom členskom štáte tak, aby tým neporušil zákaz poplatkov s rovnakým účinkom, aký majú clá na dovoz, ak by takáto daň nebola uvalená na podobný tuzemský tovar. [44] Aj keby bolo obstaranie podobného tovaru v tuzemsku zaťažené rovnocennou daňou, spotrebná daň by nevyhnutne viedla k povinnosti spotrebiteľa priznať, že kúpil predmetný tovar v inom členskom štáte. To by urobilo obstaranie tovaru mimo tuzemska zložitejším. Preto by pravdepodobne išlo o opatrenia rovnocenné obmedzeniu dovozu nezlučiteľnému s článkom 34 ZFEÚ. [45]

40 — Túto úvahu možno uplatniť napríklad na DPH odvádzanú vo Francúzsku. Podľa informácií poskytnutých francúzskou vládou slúži 7,85 % výnosu tejto dane na financovanie systémov nemocenského poistenia, materstva, invalidity a nákladov spojených so smrťou v tomto členskom štáte.

41 — Podľa francúzskej vlády prispievajú k financovaniu sociálneho zabezpečenia vo Francúzsku takisto dane odvádzané zo zmlúv o zdravotnom alebo životnom poistení, z hier a športových stávok, z tabakových výrobkov a z alkoholických a sladených nápojov.

42 — Pozri odôvodnenie 62 v úvodnej časti smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. ES L 347, s. 1), ako aj odôvodnenia 30 a 31 v úvodnej časti smernice Rady 2008/118/ ES zo 16. decembra 2008 o všeobecnom systéme spotrebných daní a o zrušení smernice 92/12/ EHS (Ú. v. ES L 9, s. 12) a článok 33 ods. 6 tejto smernice. DPH splatná v kontexte „dodania v rámci Spoločenstva“ síce musí byť zaplatená príjemcom tovaru alebo služby zdaniteľným v členskom štáte, do ktorého sa tovar dodáva, tzn. v štáte, v ktorom je príjemca usadený. V takom prípade však nevzniká povinnosť zaplatiť DPH v členskom štáte, v ktorom bol tovar zakúpený. Za bežných okolností tak nevzniká riziko dvojitého zdanenia (pozri články 40 až 42 smernice 2006/112).

43 — Článok 56 ZFEÚ vyžaduje nielen vylúčenie akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, ale aj vylúčenie akýchkoľvek obmedzení, dokonca aj keď sa uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných členských štátov, pokiaľ môžu zabraňovať činnostiam poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte, kde legálne poskytuje obdobné služby, sťažovať ich alebo ich robiť menej príťažlivými. Pozri naposledy rozsudok Duomo Gpa a i. (C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 36 a citovanú judikatúru).

44 — Článok 28 ods. 1 ZFEÚ. Zákaz uplatňovania ciel na dovoz a vývoz, ako aj poplatkov s rovnakým účinkom v rámci obchodu medzi členskými štátmi sa vzťahuje na všetky poplatky vyberané pri dovoze alebo z dôvodu dovozu, ktoré zaťažujú konkrétny dovážaný tovar, zatiaľ čo podobný tuzemský tovar je z nich vylúčený, čo ovplyvňuje jeho celkovú nákladovosť. Pozri rozsudky Capolongo/Azienda Agricola Maya (77/72, EU:C:1973:65, bod 12) a Compagnie commerciale de l'Ouest/Receveur principal des douanes de La Pallice-Port (C-78/90 až C-83/90, EU:C:1992:118, bod 23).

45 — Pozri napríklad rozsudok Komisia/Taliansko (154/85, EU:C:1987:292, bod 12).

52. Zhrnuté: zatiaľ čo vyberanie takých sociálnych príspevkov, akými sú príspevky, ktoré sú predmetom veci samej, povedie z hľadiska pána de Ruyter ku komplikáciám, pretože je už poistený v systéme sociálneho zabezpečenia v Holandsku, [46] v prípade spotrebných daní, ktoré musí uhradiť pri kúpe tovaru alebo služieb vo Francúzsku, to tak nie je. Možno si len ťažko predstaviť, ako by mohli takéto nákupy oprávnene podliehať dodatočným spotrebným daniam v inom členskom štáte.

53. Všeobecne povedané, na rozdiel od odvodov z príjmu povinnosť zaplatiť spotrebné dane (nad rámec čistej ceny) vzniká pri kúpe tovaru alebo služby. Ak by osoby poistené v systéme sociálneho zabezpečenia v členskom štáte A, ktoré podliehajú právnym predpisom tohto štátu v oblasti sociálneho zabezpečenia, boli zbavené povinnosti platiť spotrebné dane vyberané členským štátom B, ktoré sú určené špecificky na financovanie jeho systému sociálneho zabezpečenia, boli by tieto osoby motivované, aby kupovali dotknutý tovar a služby v členskom štáte B skôr než v členskom štáte A. Konkurenčná nevýhoda, ktorá by z toho vyplynula pre tovary a služby uvádzané na trh v členskom štáte A (prinajmenšom vtedy, ak podliehajú obdobným spotrebným daniam), by bola len ťažko zlučiteľná s logikou a duchom vnútorného trhu.

Článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71

54. Napokon, francúzska vláda tvrdila, že za predpokladu, že by sa sporné príspevky spravovali nariadením č. 1408/71, ich výber by bol s týmto právnym predpisom v rozpore len vtedy, keby doživotná renta, ktorú pán de Ruyter poberal, v Holandsku takisto podliehala príspevkom na sociálne zabezpečenie. V tejto súvislosti francúzska vláda odmieta tvrdenie pána de Ruyter, že zo svojej doživotnej renty v Holandsku príspevky na sociálne zabezpečenie zaplatil. [47] Odkazuje aj na rozsudok Piatkowski, v ktorom Súdny dvor overoval, či daný príjem podliehal príspevkom na sociálne zabezpečenie v *dvoch* členských štátoch. [48]

55. Tento argument spočíva na nesprávnom výklade článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71.

56. Je pravda, že toto ustanovenie pokrýva výber sociálnych príspevkov z tých istých príjmov vo viac než jednom členskom štáte. [49] Jeho pôsobnosť sa však neobmedzuje len na tieto prípady. Ak určitá osoba patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1408/71, má pravidlo zákazu súbehu systémov uvedené v článku 13 ods. 1 absolútnu platnosť a výnimky z neho sa obmedzujú na článok 14c a 14f. [50] Podľa článku 13 ods. 2 písm. a) sa na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu vzťahujú právne predpisy *iba* tohto štátu, a to aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu. Z uznesenia vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že pán de Ruyter je zamestnaný v Holandsku, ale bydlisko má vo Francúzsku. Preto by mal v oblasti sociálneho zabezpečenia podliehať iba právnym predpisom Holandska.

46 — Pozri body 35 až 40 týchto návrhov.

47 — Ide tu o skutkovú otázku, ktorú musí s konečnou platnosťou rozhodnúť na to určený príslušný vnútroštátny súd. Zo spisu priloženého k vnútroštátnemu rozhodnutiu doručenému kancelárii Súdneho dvora však podľa všetkého vyplýva, že z dotknutej doživotnej renty boli sociálne príspevky v Holandsku skutočne odvedené (pozri bod 36 vyššie).

48 — Rozsudok Piatkowski (EU:C:2006:167).

49 — Pozri bod 26 týchto návrhov.

50 — Pozri body 37 až 40 týchto návrhov.

57. Preto za predpokladu (k akému som dospela vyššie), že sporné sociálne príspevky majú priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s právnymi predpismi v oblasti sociálneho zabezpečenia vo Francúzsku, aby sa na ne uplatnilo nariadenie č. 1408/71, by ich vyberanie od pána de Ruyter malo za následok porušenie pravidla zákazu súbehu právnych predpisov uvedeného v článku 13 ods. 1 a kolíznej normy zakotvenej v článku 13 ods. 2 písm. a) tohto nariadenia.[51] Okolnosť, či doživotná renta, ktorú poberal pán de Ruyter v Holandsku, skutočne podliehala príspevkom na sociálne zabezpečenie v tejto krajine, je tak irelevantná.

58. Tento záver rozsudok Súdneho dvora vo veci Piatkowski nijako nespochybňuje. Daná vec sa týkala osobitnej situácie osoby, ktorá bola zamestnaná v jednom členskom štáte a súčasne pôsobila ako samostatne zárobkovo činná osoba v inom členskom štáte. Odchylne od článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1408/71 podlieha taká osoba (na rozdiel od pána de Ruyter) súčasne právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia oboch štátov: má preto v zásade povinnosť platiť príspevky, ktoré jej prípadne ukladajú právne predpisy jedného alebo druhého štátu.[52] Súdny dvor však objasnil, že aj v tejto situácii platí, že ak by sa ustanovenia článku 14c písm. b) nariadenia č. 1408/71 vykladali tak, že povoľujú dvojité vyberanie poistného v súvislosti s tým istým príjmom, znevýhodňovali by pracovníkov, ktorí využívajú ich právo na voľný pohyb, a boli by zjavne v rozpore s cieľom tohto nariadenia.[53]

Návrh

59. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody Súdnemu dvoru navrhujem, aby na otázku položenú Conseil d'État, odpovedal takto:

Príspevky odvádzané z príjmov z majetku, akými sú všeobecný sociálny príspevok (CSG), príspevok na úhradu sociálneho dlhu (CRDS), sociálny odvod vo výške 2 % a dodatočný príspevok [vo výške 0,3 %] k tomuto odvodu, ktoré sú predmetom veci samej, majú priamu a dostatočne relevantnú súvislosť s francúzskymi právnymi predpismi, ktorými sa spravujú časti systému sociálneho zabezpečenia uvedené v článku 4 nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, v znení zmien a doplnení. Tieto príspevky tak patria do pôsobnosti tohto nariadenia.

51 — Ako uviedol generálny advokát Warner v návrhoch ktoré predniesol vo veci Perenboom (102/76, EU:C:1977:57), „len členský štát, ktorého právne predpisy sú… uplatniteľné [prostredníctvom nariadenia č. 1408/71], je oprávnený vyberať príspevky od dotknutého pracovníka".

52 — Článok 14c písm. b) nariadenia č. 1408/71. Pozri rozsudok Piatkowski (EU:C:2006:167, bod 22). Pozri tiež rozsudok De Jaeck/Staatssecretaris van Financiën (C-340/94, EU:C:1997:43, bod 39).

53 — Rozsudok Piatkowski (EU:C:2006:167, bod 27).